

אלו הן הלוקין פרק שלישי מכות טז.

מסורת הש"ס

(ב) וְחִילָן מִלֵּא (ב) לְעֵד ד׳
סְפִיחִים שֶׁנֶּחֱמָדָם
וְחִילָן מִלֵּא. קָמָה מִמּוֹדֵה
ד׳ עֲשׂוּתָם. (ג) יִצְחָק קָה
וְחִילָן מִלֵּא. (ד) מִמּוֹדֵה
ד׳ בְּשׂוֹמֵט כֵּף. וְחִילָן מִמּוֹסָפֵה
מִמּוֹת שֶׁיֵּדֵן. (ה) וְיִמְחֶלֶה.
יִבְעִי. (ו) חִילָן קָמָה. לִקְחֹן
(ז.) וְלִפְעַם שֶׁנֶּחֱמָדָה
ה. (ח.) וְלִפְעַם שֶׁנֶּחֱמָדָה
קָמָה. (ט) לִרְבֵּעֵי יִבְעִי. (י)
(כ) גִּיטִין לֵה. (ל) גִּיטִין לֵה.
כִּסּוּתוֹ מִן. שְׂרָכִין אֵל.
(ם) לִפְעַם בְּרִכָּה אֵל.
הַיְבוּט. (ס) דָּרָךְ. (שׁ) דָּרָךְ.
(כ.ה.) וְדִבְרֵיכֶם. (ל.ה.) לֵל
דָּרָךְ שׁ. (ן) וְיִבְעִי מִמּוֹדֵה.

תורה אור השלם

1. ולא תחזירו ממנו עד
בקר והתורה ממנו עד
בקר כאשר חתמה
שמות י"ג
2. לא תעשה את ידך
ולא חזול לא על תלין
פעולת שומר אתך עד
בקר. יקרא ש"ג
3. והיה כי יבא ואשם
והשבי את הנזלה אשר
גזל או את העשק אשר
עשק או את הפקדון
אשר פקד אתו או את
האבדה אשר קצץ:
יקרא ה' כג
4. כי חשדו חשד
משאת מאומה לא ובא
אל ביתו לעצב עיניו:
דברים י"ג
5. השטב תשיב לו את
העשב ששלמו וברכך
והשכ שלמו וברכך
ולך תצדקה קצק לפני
אלהיך:
דברים י"ג

גליון הש"ס

גם' א' דקבלה קם ליה
בדרבה מיניה. קשה לי הא
משכחת להיחזק טרייה
לדמי חייב מיתה ומכל
מקום נפשוטו היה החיוב
עליו ולא יוכל לנשוא
והטעם דלו מהיה לאשה
וה"פ: תו' ד"ה א' וכו'
בין דהנהגה שלא
בשחבור. קשה לי דמ"מ
משכחת במיד ולא אתרו
ביה:

הגהות הב"ח

(א) נִשְׂרָא אִיִּד יוֹמָן
אוֹמֵר הִיָּה ר' יְהוּדָה
מֵשׁוֹס רִנִּי וְיִסְר בְּהִלְיָ:
(ב) אִיִּד יוֹמָן אֲנִי
אֵין לִנִּי: (ג) אִיִּד דִּיָּה עֵן.
דַּעַת רִנִּים שְׂמַחָ כֵּה עֵן.
יִיב דַּעַת עֵן לֹא מֵי
לִהְדִירָה דַּחַּא שְׂמַעֲנָה לֵה:
(ד) תְּרִים דִּיָּה אֵין דַּקְטָלָה:
וְיִי שְׂהִרְנָה כְּנֻשָּׁה.
יִיב וְדַלְחָא סִיל חִיבִי
מִתְחַס שְׂגֻנִין חִיבִין
מִתְקִים עֵין אֵין נַעֲרֹת
סֻף דָּף לִיד:

מוסף רש"י

דהוי התראת ספק וכו'
מתריס ביה אלכלו היום פן
תעבור על השנוע, שחא
יעבור שחא לא יעבור על
התראתו, דעדין יש שהיה
ביום (פסחים סג:) ואין
במחנה וכו' לרבו שיעבור

התראת ספק לא הוה
ס' דהויא לה התראת
הוה מפטר דקסבר לאו
א' דרבי יודה. דאמר

שום דהוי לאו שא
אין בו מעשה אין
נו לוקה משום דה
תראת ספק ⁶ לא ש
יבא רבי יהודה
וגו עד בקר והנהו
א הכתוב ליתן ע
מר שאין לוקין עליו
וגו דייק הכי מעמא
הכתוב לוקה אלמ
תראה ור"ל דייק הכ
לא בא הכתוב ל
מעשה לוקין עליו
אי התראת ספק הו
יהודה דתניא ⁷
זה וחור וקילל
אלא זה קילל שניהם
יהודה אומר בבת א
חור ורבי יוחנן נמי
עשה הוא סבר לה
די בר אבין אמר רב
וגו ⁶ ר' יהודה אומר
בכל לא תעשה ש
עשה לוקין עליו לא
קין עליו ⁷ חזי מן ה
הכרוב הוינן חיינן

וְיָדָה אִי לֹרְבִי יִיָּהּ הָא דְרַבִּי "תַּנְגִּי רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר לֵאמֹר כָּל מִצְוָה לֹא רַבִּי אֵין לָנוּ אֵלָּא זֹאת וְעַתָּה שִׁכַּח דְּתַנִּיא ^(א) אֹנֶס לֵאמֹר לֹקֵה וְלֹא מִחֻזָּא אֵין בִּישְׁלוֹ וְלֹא בִישְׁלוֹ הֵיָּתָּה מִחֻזָּא רַב שִׁמִּי מִחֻזָּא אֵין בִּישְׁלוֹ אִידִי קָא מְבַטְלִי אֵלָּא אָמַר רַב יִיָּהּ שְׁהוּדָה בְּרַבִּים אֵין יְהוּדִיָּה לָהּ עַל דַּעַת הִפְרָה יַעֲלֵ דַעַת רַבִּי אֵ"ה ^(א) גִּזְל דְּרַחֲמָנָא מִדִּין לֹקֵה וּמִשְׁלָם מִחֻזָּא

המלכות תלוי בקיום השם
לא משכחת ציטלו אל
לוקה משכחת ציה
כששחטה אלל הכלל
די קבלתו: הניחא למא
והדירה על דעת רביס
הרי משכונו של

בצת עניו, יבול לומר אין לי בית
ות היינו ולא נזכרתי לא בספרות
לא, בלא חשפתי, נתקו הכתוב
וא עניתה לעשה את יצחק עניו,
המלכות נקמה לו (ספרים 79)
ירן (30) נקמה האמר אחרי
עשה שלשה חדשים ירלה, ספק
היה (30) חייב, ספק אחד מהם
ספק ויה האמר (שם 39) א: חס
ההפדח ספק, ולתקן ההפדח ספק
שלה, חלה לא חקה חלה שנתה קר
ח חק כדי דבור וילתי נקה, ואם
שבור נקמה וילתי חק על

ו מעשה וכל לא
ין עליו ר"ל אומר
התראת ספק וכל
התראה ותרוויחו
י"א ¹⁰ ולא תותירו
מזמנו עד בקר וגו'
אחר לא העשה
ברי רבי יהודה ר'
בא הכתוב הא לא
התראת ספק שמה
שעמא דבא הכתוב
אלמא לאו שאין
שן לקיש נמי הא
בר לה כאיך תנא
זה וחזר והכה זה
הכה שניהם בבת
חת אחת חייב רבי
חייב כזה אחר זה
וראי לאו שאין בו
הא "רדאמר רב
יוסא א"ר יצחק א"ר
זוטא רבי יוסי הגלילי
ורה לאו שיש בו
ואין בו מעשה אין
ע "וימזר והמקלל
רבי יהודה אדרבי
תרי תנאי אליבא
מנן לא קשיא הא

תם הנוטל אם על
לוקה ואינו משלח
זה שיש בה קום ע
אחרת א"ל ר' אלעזר
יירש אם ישראל הו
ההניחא למאן דרנ
בשלמא גבי שילוח
משכחת לה א' ד
נגזן שקבל לה קדו
לילה אי לא שווית
י מנהרעא כגון
הפרה אלא למ"ד
ס דאמר אמימר
אין לו הפרה ותו לי
ר' זלא תגזול והש
לעבוס עבוסו השב
קיימו וביטלו ולא ב
לה רבי זירא הא

אלא אין קיים בין לא קיי
הכי מרי: מחור ואינו
קום בלא קיימו: אלא ל
ימי משמחת לה: בדרב
אמר ר'. פלוגתא בי
דעת מרי דין: וכו' לוי
דשפו בימי רגל וימ

קל נסחפה אחת (יבמות קא.). חייב
ההוראה הכולל וממה נפשך עבר (שם)
קשה (קמ"ן י"א). משלח ואינו לוח
לוקח יצריך לשלח אתר לקיחה מש
בית. שאומרים לו נדור (ערכין כג.)

יציגה. ואם מתה א"כ לא נעלה איהו
קטלה ומ"מ לא היו קם ליה בדרכה
(ו) ו"ל דא"כ היינו כמו מתה מאליה
בזמן כך הקשה משו"מ ומירץ:

שמה לה עון שספורו לו
והדירה ולא נראה דל"כ אינו מזה
ולקיימה ונא נראה שהדירה בלא
שום עון וספיר לה עליה כגון דאמר
קוקוס תשמישך עלי כדאיחא בנדריס
(דף פסא: וראה א"ר העקב
תעבינו אל תבוא אל ביתי השב
תשיב לו ומסבחה חז' ב"ר ואל"ה
ה"י עשה שקדמו לאו דהשגת העבט
שייך קוקוס ששכור לילך אל ביתו
לעבט העבט לו יי"ל דרשתי כפרק
אלו מציאות (ב"מ לא:) מיתורא דהשכ
תשיב דקאי תשכטו שלג דרשות
א"כ על כרחך שייך עשה דהשכ
תשיב לו לאחר שעבר כדלמדין
לעיל אם אינו ענין לפניו מזה ענין
אלאחריו: **התם** איהא בתקשיבין.
כדשפרו וחיבי ממון הלכך לא
מכשתם ביה בעול דכל צימת דיש לו
ממון לא ילקה ויש ספרים דגרסי
ואינו לוקה ומשום כלומר הכא על
כרחך אינו לוקה הואיל ומיתורא
לעבט קוקוס אכל ליה כפרוסי דתתרי
לא עבדינן ליה חלקות וממון משום
בדיק רשעו והלכך משלם אינו
לוקה דה אינו חזק דא"כ דארבעה
יש לו יותר ילקה ולא ישלם דכפ'
אלו נערות (בבבוי דף נב:) אמר ר'
ויחנן הדינא שגיתו ממון ומלקות
מילתא לקי ממונא לא משלם ויער
דל"כ

וכ"א ימשלח ואינו לוקה זה
האין חייבין עליה א"ר יוחנן
היבא א"ל לבי תשכח נפק דק
מחזיר ואינו לוקה ואם כהן
קיימו ולא קיימו אלא למאן
הקן משכחת לה אלא אונם
טלה קם ליה דברכה מיניה
מאחר אמר י"ב אי שוויתיה
שליח כל כמיניה ולא כלום
דירה ברכים הניחא ל"מ"ד
לו הפרה מאי איבא למימר
כתא ינדר שהודר ברכים יש
והא איבא (סימן גז"ל משכ"ן
את הגולה משכון דרחמנא
שיב לו ^להעבט כבא השמש
לו התם כיון דחייב בתשלומין
כא משכנו של גר ומת הגר
התם

ספור אלף וז ועוד אחרת דמשכחת
דף כלן תלה פסורל וז מלקות
דמי ביטול. לוקה יויב משכחת
מיניה. מינה ואין זו מלקות: כל
כח גיטין בשבולת גט (דף ה:): על
מאות לא תעשה שיש בה קום עשה
ואין לך יורשין ליתא דלשומי:
הספ

תבראת ידלי היא (חולץ פב): דנחבראת ידלי התור
וקה ואינו משלח. ואיסור דעבר עבר (חולץ פב)
קסברי שלח אחר לקישה משמע ולא שיתק לשהה
ולחאן דמי עטל ולא בעל, כפי עד שישחט אותה
ויאמר לו הרי את מצריו אותה על דעתו (י"ד ט"ז)

עין משפט
גד מצוה

כו א מ"י מ"י
 קרנ פסח ה"ל
 ופ"ח מ"ל
 המוקדשין הל"ה ט'
כז ב מ"י מ"י מ"י
 קסדרין הל"ה א'
 ונכר אלמס פסועט סוף
 ט"ז דף ט"ז
כח ג מ"י ג הל"ה ג
 ונכר אלמס ט"ז
כט ד מ"י מ"י מ"י
 פסועט הל"ה א סמ
 ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז
 זלע סוף א'
ל ה מ"י מ"י מ"י
 הל"ה א ופ"ח נכ"מ
 כפס"ו מולטס פסדרין
 ה"ל
לא ו מ"י מ"י מ"י
 פסועט הל"ה א סמ
 לז"ח ט"ז ט"ז ט"ז
 זלע סוף ג'
לב ז מ"י ט"ז ט"ז
 ט"ז ט"ז ט"ז
לד ח מ"י ט"ז מ"י
 פסדרין הל"ה י'
 ופ"ח הל"ה ג ופ"ח מ"י
 גניט ה"ל א ופ"ח מ"י
 נכרע הל"ה א ופ"ח
 תרומות הל"ה א ופ"ח
 מ"י חז"ל ה"ל ט"ז ט"ז
 ט"ז ט"ז

דבינו חנאל

תחריהו אליבא דר' יהודה תריבא לא תחריהו ממונ ד בקר וב חתובא ממונ עשה אחא לא תעשה לחורא שאין לוקין על דביי ר' יהודה, ול' יוחנן דחריה הכי טעמא דבא הכתוב אל לא הכתוב לוקה אבומה התראת סמך תחורא, וירש קיש דייא לא שאין בו משהה לוקין עליו, ואקשנין ר' סל לוקיש אתה התראת סמך היא שכתבין לו על תחורו ויכתב לאו יחריה אמר יחריה שיטתו לאו יחריה אמר טעמא דבא הכתוב אל לא הכתוב וירש קיש ר' דאמר (באבדן דבא כד') [באבדן דבא] ר' יהודה תריבא נעקמ' מי שיגרש אחא דלא שהת' לו דחריש' ונכס וילדה לאו ידוע אן ס' לראשין אן כן ו' לאחוריו ועמד ו' הילול ונכה ו' וחור וקילוי ו' קילוי לא ו' וקילוי ו' כד' ר' יהודה אחא כבת אחת מימי שאחר מכן אכיו, בזה אחר ד פטור סמכין שפסחין כן פטור יוסף על אלה הכה ו' שאם תחורו ונכס האחר תחריה נמצאת התראתו ו' סמכין שפסח יקילי שלא יכל ושלא יקילי האחר לאו תחריה וכל כ' האחר גונא הכתראת סמך פטור ואקשנין ולר' יוחנן לא תחור לאו שאין בו משהה חורא אמאי תרי יהודה טעמא דבא הכתוב אל לא הכתוב

[illegible]